

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 180/06-29

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 31. mája 2006 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti P., s. r. o., B., zastúpenej advokátom JUDr. M. M., B., ktorou namieta porušenie jej základných práv podľa čl. 35 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Er 204/2003 a postupom Krajského súdu v Trnave v konaní vo veci sp. zn. 11 CoE 83/2004, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti P., s. r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 31. januára 2006 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti P., s. r. o., B. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpenej advokátom JUDr. M. M., B., ktorou namieta porušenie jej základného práva na podnikanie podľa čl. 35 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného

súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Er 204/2003 a postupom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 11 CoE 83/2004.

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že: „... podal 11. 10. 2003 návrh na vykonanie exekúcie. Po podaní návrhu súd nevyzýval sťažovateľa na poskytnutie súčinnosti. Súd rozhodol dňa 9. 12. 2003 a to uznesením, ktorým zamietol žiadosť o udelenie poverenia. Proti uvedenému uzneseniu podal sťažovateľ odvolanie dňa 07. 01. 2004. Sťažovateľ podal pre nečinnosť zo strany súdu, v zmysle ustanovení zákona č. 757/2004 Z. z., dňa 02. 12. 2005 sťažnosť na prietahy v konaní. Krajský súd v Trnave vybavil sťažnosť podanú proti porušovaniu práva na verejné prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a to oznámením, že vec mu bola predložená dňa 5. 8. 2005, a že v predmetnej veci ešte nerozhodol.

Súd po podaní odvolania postúpil uvedenú právnu vec Krajskému súdu na rozhodnutie vo veci až dňa 05. 08. 2005 z uvedeného vyplýva, že súd vo veci nekonal cca. 19 mesiacov. Krajský súd po doručení spisu vo veci nekoná.“

Podľa sťažovateľa v konaní na okresnom súde vedenom pod sp. zn. 9 Er 204/2003 i na krajskom súde v konaní o odvolaní proti uzneseniu okresného súdu vedenom pod sp. zn. 11 CoE 83/2004 dochádza k porušeniu sťažovateľovho práva podnikat' podľa čl. 35 ods. 1 ústavy, práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

V dôsledku nečinnosti krajského súdu podal sťažovateľ 2. decembra 2005 podľa § 62 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o súdoch“) sťažnosť na postup sudcu krajského súdu v exekučnej veci. Z odpovede krajského súdu z 9. decembra 2005 sa sťažovateľ dozvedel, že spis sa na krajskom súde nachádza od 5. augusta 2005, vec napadla do oddelenia 11 Co a senát v predmetnej veci zatiaľ nerozhodol (zo zberného spisu krajského súdu sp. zn. 11 CoE 83/2004 i spisu okresného súdu sp. zn. 9 Er 204/2003 bolo zistené, že krajský súd poskytol sťažovateľovi nesprávnu informáciu, pretože spis bol krajskému súdu predložený okresným súdom

20. augusta 2004 a následne listom z 29. októbra 2004 bol krajským súdom vrátený bez rozhodnutia o odvolaní okresnému súdu 14. decembra 2004, pozn. ústavného súdu).

Vychádzajúc z informácií poskytnutých krajským súdom poukazuje sťažovateľ na namietané porušenia označených práv a navrhuje, aby ústavný súd po predbežnom prerokovaní a prijatí jeho sťažnosti na ďalšie konanie vydal vo veci samej tento nález:

„Okresný súd Trnava a Krajský súd v Trnave porušil základné právo spoločnosti P. s. r. o., na podnikanie podľa čl. 35 ods. 1, súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48/ ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a č. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane základných práv a slobôd a ústavný súd prikazuje Krajskému súdu v Trnave aby vo veci odvolania proti uzneseniu Okresného súdu Trnava sp. zn. 9 Er 204/2003 konal.

Ústavný súd Slovenskej republiky zároveň sťažovateľovi priznáva 15.000,-Sk ako primerané finančné zadostučinenie, ktoré je Okresný súd Trnava povinný zaplatiť v lehote do dvoch mesiacov na účet právneho zástupcu sťažovateľa a trovy právneho zastúpenia 5 794,-Sk, spočívajúce v zmysle ustanovení vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 655/2004 Z. z. v dvoch úkonoch právnej služby po 2 733,- Sk a dvoch režijných paušáloch po 164,- Sk, ktoré je Okresný súd Trnava povinný zaplatiť v rovnakej lehote na účet právneho zástupcu sťažovateľa.“

Vzhľadom na to, že sťažnosť sťažovateľa obsahovala viaceré nedostatky, vyzval ústavný súd právneho zástupcu sťažovateľa listom Rvp 163/06-9 z 2. marca 2006 na ich odstránenie. Právny zástupca sťažovateľa sťažnosť doplnil podaním doručeným ústavnému súdu 14. marca 2006, v ktorom okrem iného uviedol: *„Zo strany Krajského súdu v Trnave došlo viacero rozporuplných vyjadrení (vybavenie sťažnosti, telefonické poskytnutie informácií) v dôsledku čoho nemá sťažovateľ presné informácie o stave konania (spisová značka, dátum postúpenia veci na rozhodnutie o odvolaní).“*

V súvislosti s prípravou predbežného prerokovania sťažnosti podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších

predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) si ústavný súd vyžiadal spis okresného súdu sp. zn. 9 Er 204/2003 a spis krajského súdu sp. zn. 11 CoE 83/2004, z ktorých zistil nasledovné skutočnosti:

Dňa 31. októbra 2003 bola okresnému súdu doručená žiadosť oprávneného (v konaní pred ústavným súdom sťažovateľ) o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ktorú okresný súd uvedeného dňa prijal na konanie pod sp. zn. 9 Er 204/2003. Vec bola 5. novembra 2003 predložená vyššej súdnej úradníčke na vykonanie úkonov podľa poverenia. Uznesením č. k. 9 Er 204/2003-12, Ex 824/2003 z 9. decembra 2003 okresný súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Sťažovateľ podal odvolanie proti tomuto uzneseniu 14. januára 2004. Okresný súd zaslal odvolanie povinnej na vyjadrenie 1. marca 2004. Povinná zaslala okresnému súdu podanie, ktoré označila ako „odvolanie“. Okresný súd vypracoval 11. augusta 2004 predkladaciu správu a 20. augusta 2004 predložil spis krajskému súdu na rozhodnutie o odvolaní. Spis bol listom krajského súdu z 29. októbra 2004 vrátený okresnému súdu (doručený 14. decembra 2004) bez vydania rozhodnutia o odvolaní. Z uvedeného vyplýva, že spis sa na krajskom súde nachádzal od 20. augusta do 14. decembra 2004, t. j. necelé 4 mesiace, vo zvyšnom čase konal vo veci výlučne okresný súd. Okresný súd v období od 14. decembra 2004 do 7. decembra 2005 neurobil vo veci žiadny úkon. Vyšší súdny úradník listom zo 7. decembra 2005 vyzval právneho zástupcu oprávneného na predloženie splnomocnenia na zastupovanie v konaní, čím plnil pokyn z listu krajského súdu. Po oznámení právneho zástupcu z 19. decembra 2005, že vypovedal splnomocnenie oprávnenému 26. septembra 2003, už okresný súd do predloženia spisu ústavnému súdu vo veci nevykonal žiadny úkon.

II.

Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy oprávnený rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika

ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Podľa stabilnej judikatúry ústavného súdu (napr. III. ÚS 206/03) je jedným z dôvodov odmietnutia návrhu jeho zjavná neopodstatnenosť, ktorú v konaní o sťažnosti možno vysloviť v prípade, ak ústavný súd nezistil priamu príčinnú súvislosť medzi postupom orgánu štátu a namietaným porušením základných práv. O zjavnej neopodstatnenosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu označeného základného práva, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti, alebo z iných dôvodov.

Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť je preto možné považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na konanie (napr. IV. ÚS 188/03, IV. ÚS 213/03).

**K namietanému porušeniu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu
(čl. 46 ods. 1 ústavy) krajským súdom a okresným súdom**

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sa každý môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa judikatúry ústavného súdu právo na súdnu ochranu zaručuje každému právo na prístup k súdu, ako aj konkrétne procesné garancie v konaní pred ním (III. ÚS 283/03, IV. ÚS 290/04).

Sťažovateľ v sťažnosti namietal porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čo odôvodňoval tým, že *„obsahom práva na súdnu ochranu je aj povinnosť súdu konať a rozhodnúť vo veci, a naopak jeho súčasťou nie je právo na pozitívne rozhodnutie. Súd v prípade, ak vo veci bez existujúcej procesnej prekážky nekoná, porušuje sťažovateľovo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a súčasne aj právo na súdnu ochranu“*. Podľa sťažovateľa *„právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov ďalej precizuje a rozvíja právo na súdnu ochranu a tvorí jeden z jeho viacerých ústavných princípov“*.

Z uvedeného je zrejmé, že sťažovateľ namietal v konaní pred ústavným súdom porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy na základe toho, že okresný súd a krajský súd konali v napadnutých konaniach so zbytočnými prietahmi. Skutkovým stavom, v ktorom vidí sťažovateľ porušenie uvedeného základného práva, je teda neprimeraná dĺžka konania okresného súdu vedeného pod sp. zn. 9 Er 204/2003, ale predovšetkým konania krajského súdu vedeného pod sp. zn. 11 CoE 83/2004.

V systematike ústavy aj dohovoru sú však celková dĺžka, rýchlosť a plynulosť súdneho konania obsahom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote [teda len jedného z aspektov „spravodlivého procesu“ (m. m. IV. ÚS 312/04)].

K naplneniu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy dochádza vtedy, ak príslušný zákon umožňuje, aby sa právnická osoba alebo fyzická

osoba domáhala svojho práva na nezávislom a nestrannom súde. Tohto práva sa však možno domáhať v súlade s čl. 51 ústavy len v medziach zákonov, ktoré ustanovenia čl. 46 ústavy vykonávajú. Zmyslom práva na súdnu ochranu je umožniť každému reálny prístup k súdu a tomu zodpovedajúca povinnosť súdu o veci konať. Ak osoba uplatní svoje právo v súlade so zákonom ustanovenými podmienkami, orgány súdnej moci majú povinnosť umožniť každému, aby sa uplatnením práva zaručeného čl. 46 ústavy stal účastníkom súdneho konania (II. ÚS 14/01). Ak osoba splní predpoklady ustanovené zákonom, súd musí osobe (právnickej aj fyzickej) umožniť stať sa účastníkom konania so všetkými procesnými oprávneniami, ale aj povinnosťami, ktoré z toho postavenia vyplývajú (II. ÚS 132/02).

Podľa sťažovateľa k porušeniu jeho práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy došlo postupom okresného súdu okrem iného aj v dôsledku toho, že nebola dodržaná lehota ustanovená v § 44 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Dodržiavanie zákonom ustanovených lehôt všeobecným súdom však nespadá pod ochranu čl. 46 ods. 1 ústavy, ale čl. 48 ods. 2 ústavy, a k tomu ústavný súd už zaujal stanovisko (I. ÚS 70/02), keď uviedol, že pojem „zbytočné prietahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy (obdobne aj pojem v „primeranej lehote“ obsiahnutý v čl. 6 ods. 1 dohovoru) je pojem autonómny, ktorý nemožno vykladať a aplikovať len s ohľadom na v zákone ustanovené lehoty na vykonanie toho - ktorého úkonu súdu alebo iného štátneho orgánu. Pri posúdení, či došlo alebo nedošlo k porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd na takéto lehoty síce prihliada, ale ich nedodržanie automaticky nevyvoláva porušenie uvedeného základného práva, pretože aj v týchto prípadoch sú rozhodujúce všetky okolnosti danej veci. Porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov v zmysle citovaného článku ústavy nemožno preto vyvodzovať len zo skutočnosti, že štátny orgán dôsledne nepostupoval v zákonom ustanovených lehotách (I. ÚS 86/02).

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní tejto časti sťažnosti skúmal, či namietaný postup okresného súdu a krajského súdu je v príčinnej súvislosti so základným právom na súdnu ochranu, a dospel k záveru, že v okolnostiach prípadu tomu tak nie je.

Zo sťažnosti, ako aj z obsahu spisov je zrejmé, že okresný súd neodmietol v právnej veci sťažovateľa konať, konanie nezastavil a ani iným procesným úkonom nedal najavo, že nemieni vo veci sťažovateľa meritórne rozhodnúť, a sťažovateľ nepreukázal, že by jeho postup mohol viesť k záveru o existencii príčinnej súvislosti medzi jeho konaním a možným porušením uvedených práv. Podobne ani krajský súd neodmietol v právnej veci sťažovateľa konať, vrátil mu iba spis ako predčasne predložený na rozhodnutie o odvolaní, pričom po odstránení zistených nedostatkov a opätovnom predložení spisu rozhodne o podanom odvolaní.

Ústavný súd zdôrazňuje, že sťažovateľ namietané porušenie označeného základného práva odôvodnil poukázaním na zbytočné prietahy v súdnom konaní.

Z týchto dôvodov ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v súvislosti s namietanými zbytočnými prietahmi v označených konaniach považoval za zjavne neopodstatnenú a odmietol ju podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde už pri jej predbežnom prerokovaní.

**K namietanému porušeniu základného práva
na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov (čl. 48 ods. 2 ústavy)
a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote (čl. 6 ods. 1 dohovoru)
krajským súdom a okresným súdom**

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom (...).

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo... a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch (...).

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti ďalej namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 11 CoE 83/2004 a postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Er 204/2003.

Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na konanie bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vyplýva z toho, že porušenie tohto základného práva sťažovateľ namieta v konaní pred všeobecným súdom, ktorý v čase podania sťažnosti vo veci vôbec nekoná.

1. Sťažovateľ vo svojej sťažnosti tvrdil, že k porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov dochádza na krajskom súde v konaní o odvolaní proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 9 Er 204/2003. V doplnení sťažnosti z 10. marca 2006 uviedol, že „*vec je na Krajskom súde prejednávaná pod sp. zn. 11CoE 83/2004*“ a žiadal, aby ústavný súd prikázal krajskému súdu vo veci odvolania proti uzneseniu okresného súdu konať. Ako vyplýva zo spisu okresného súdu sp. zn. 9 Er 204/2003, ako aj zberného spisu krajského súdu sp. zn. 11 CoE 83/2004, k prietahom v konaní na krajskom súde nedochádza a ani nemohlo dôjsť, pretože spis sa na tomto súde nachádzal iba v období od 20. augusta do 14. decembra 2004, kedy bol okresnému súdu vrátený ako predčasne predložený. Sťažovateľ sa domnieval, že spis sa nachádza na krajskom súde, a preto 2. decembra 2005 podal predsedovi krajského súdu sťažnosť podľa § 62 zákona o súdoch. Na uvedenú sťažnosť odpovedal predseda krajského súdu listom z 9. decembra 2005 spoločne na viaceré sťažnosti sťažovateľa, pričom v prípade konania sp. zn. 9 Er 204/2003 mu poskytol nesprávnu informáciu. Sťažovateľ v doplnení sťažnosti sám uviedol, že „*zo strany Krajského súdu v Trnave došlo viacero rozporuplných vyjadrení (vybavenie sťažnosti, telefonické poskytnutie informácií) v dôsledku čoho nemá sťažovateľ presné informácie*

o stave konania (spisová značka, dátum postúpenia veci na rozhodnutie o odvolaní)“. Napriek týmto skutočnostiam sťažovateľ poskytnuté údaje nepreveroval a nenahliadol do spisu. Podanou sťažnosťou sa na ústavnom súde domáhal vyslovenia porušenia svojho práva voči súdu, ktorého postupom k nemu nemohlo dôjsť.

Z týchto dôvodov ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu považoval za zjavne neopodstatnenú a odmietol ju podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde už pri jej predbežnom prerokovaní.

2. Sťažovateľ vo svojej sťažnosti ďalej tvrdil, že k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru dochádza aj postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Er 204/2003.

Ústavný súd zo spisu okresného súdu sp. zn. 9 Er 204/2003 zistil skutočnosti, ktoré sú uvedené v I. časti tohto rozhodnutia a z ktorých vyplýva, že konanie na okresnom súde je poznačené prietahmi. Ústavný súd však pripomína, že na rozdiel od neopodstatneného uplatnenia prostriedku nápravy voči postupu krajského súdu, sťažovateľ nevyčerpal právny prostriedok nápravy vo vzťahu k okresnému súde, keď za celé obdobie konania pred okresným súdom nepodal voči jeho postupu sťažnosť na prietahy v konaní podľa § 17 ods. 1 zákona Slovenskej národnej rady č. 80/1992 Zb. o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky, štátnej správe súdov, vybavovaní sťažností a o voľbách prísediacich (zákon o štátnej správe súdov) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o štátnej správe súdov“), resp. po 1. apríli 2005 sťažnosť na prietahy v konaní podľa § 62 zákona o súdoch, ktoré ústavný súd v zmysle svojej rozhodovacej činnosti považuje za účinný prostriedok nápravy.

Vzhľadom na to, že podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde nie je sťažnosť prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie

je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov, ústavný súd konštatuje, že sťažnosť v časti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu je potrebné odmietnuť so zreteľom na nesplnenie tejto podmienky konania podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre jej neprípustnosť.

K namietanému porušeniu základného práva na podnikanie (čl. 35 ods. 1 ústavy) okresným súdom a krajským súdom

Podľa čl. 35 ods. 1 ústavy každý má právo na slobodnú voľbu povolania a prípravu naň, ako aj právo podnikat' a uskutočňovať inú zárobkovú činnosť.

Predmetom sťažnosti je tiež namietané porušenie základného práva sťažovateľky na podnikanie podľa čl. 35 ods. 1 ústavy *„bez dôvodne pomalým konaním zo strany súdu“*, v dôsledku čoho sa nachádza *„v stave právnej neistoty, ktorá ...obmedzuje v rozvoji podnikateľskej činnosti, s ktorým je priamo spojená aj otázka nadobudnutia a udržania si materiálnej a osobnej zložky podnikania, a teda de facto podľa neho je existujúci právny stav v rozpore s ústavným právom podnikat'“*.

Ochranu základnému právu podľa čl. 35 ods. 1 ústavy pred jeho ohrozením a porušením poskytujú v súlade so svojou všeobecnou právomocou podľa čl. 142 ods. 1 ústavy všeobecné súdy. Ústavný súd z argumentov uvedených v sťažnosti nezistil žiadnu okolnosť, z ktorej by vyplývalo, že okresný súd postupom v konaní sp. zn. 9 Er 204/03, resp. krajský súd postupom v konaní vedenom pod sp. zn. 11 CoE 83/2004 zasiahol do práva sťažovateľky podnikat' v rozsahu zaručenom v čl. 35 ods. 1 ústavy a túto súvislosť nezakladá ani skutočnosť, že rozhodoval o sťažovateľkinom návrhu v procese núteného vymáhania pohľadávky, ktorá vznikla pri jej podnikateľskej činnosti. Vychádzajúc z ústavného princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu upraveného v čl. 127 ods. 1 ústavy, ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľky v časti namietajúcej porušenie čl. 35 ods. 1 ústavy pre nedostatok právomoci.

Na základe posúdenia obsahu sťažnosti, jej príloh a súvisiacich spisov ústavný súd zistil, že neexistuje príčinná súvislosť medzi postupom (resp. nečinnosťou) okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Er 204/03 a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 11 CoE 83/2004 a sťažovateľom namietaným porušením základného práva na podnikanie podľa čl. 35 ods. 1 ústavy.

Ústavný súd už vyslovil, že „Právo na slobodnú voľbu povolania a prípravu naň, ako aj právo podnikat' a uskutočňovať inú zárobkovú činnosť podľa čl. 35 ods. 1 ústavy je zárukou slobody výkonu hospodárskej činnosti podľa uváženia. Súčasťou takto poskytnutej záruky nie je ochrana podnikateľa pred vstupom konkurenta do zvolenej hospodárskej činnosti ani záruka, že podnikateľ bude mať úspech vo svojom podnikaní. Neúspech alebo strata podnikateľa vo svojej hospodárskej činnosti predstavuje podnikateľské riziko, ktoré musí znášať sám podnikateľ. Toto konštatovanie má oporu v ustanoveniach zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov, ktoré podnikateľa definujú tak v rovine samotnej realizácie podnikateľskej činnosti, ako aj v rovine, ktorá je daná zodpovednosťou podnikateľa a v širšom zmysle znášaním hospodárskeho rizika za komplexnú podnikateľskú činnosť“ (m. m. IV. ÚS 66/03, IV. ÚS 76/03, IV. ÚS 177/04).

Za nedostatok priamej príčinnej súvislosti medzi namietaným porušením základného práva podľa čl. 35 ods. 1 ústavy a namietaným postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Er 204/03 a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 11 CoE 83/2004 považuje ústavný súd aj skutočnosť, že týmto postupom nebola priamo dotknutá podstata práva sťažovateľa podnikat' a uskutočňovať inú zárobkovú činnosť. Je pravdou, že súčasťou úspechu alebo prosperity podnikateľa je aj, ako uvádza sťažovateľ, nadobudnutie a udržanie si osobnej a materiálnej zložky podnikania. Vymožiteľnosť pohľadávky, resp. právo na ochranu práv sťažovateľa v procese vymáhania pohľadávky vzniknutej pri podnikateľskej činnosti však nespadá pod ochranu podľa čl. 35 ods. 1 ústavy. Z týchto dôvodov ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na to, že ústavný súd sťažnosť odmietol po jej predbežnom prerokovaní, ďalšími návrhmi sťažovateľa sa už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 31. mája 2006